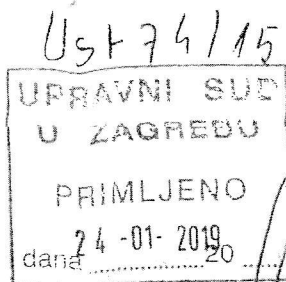

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-3125/18-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca, dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Borisa Markovića, članova vijeća te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja AB PETROL d.o.o. u stečaju, Sesvetski Kraljevec, Sop, Selska cesta 19, kojeg zastupa opunomoćenik Igor Butorac, odvjetnik u Zagrebu, Budmanijeva 5, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, radi inspeksijskog nadzora, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-74/15-19 od 22. ožujka 2018., na sjednici održanoj 18. listopada 2018.

presud i o j e

Odbija se žalba tuženika i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-74/15-19 od 22. ožujka 2018.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda poništeno je rješenje tuženika, KLASA: UP/II-215-01/14-01/20, URBROJ: 513-04/14-2 od 21. studenoga 2014. i rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, KLASA: UP/I-215-02/13-01/23, URBROJ: 513-07-01-14-10 od 29. travnja 2014.

Rješenjem tuženika je odbijena žalba tužitelja protiv prvostupanjskog rješenja, kojim je utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost s kamatama za razdoblje od 3. veljače 2007. do 31. prosinca 2007. i za 2008. godinu te porez na dobit s kamatama za 2007. godinu, sve u iznosima kako je to navedeno u izreci prvostupanjskog rješenja te je tužitelju naloženo plaćanje utvrđenih obveza i provođenje odgovarajućeg knjiženja u poslovnim knjigama.

Tuženik je ovom Sudu podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga, propisanih u članku 66. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; dalje: ZUS). Tuženik u bitnome navodi da je u postupku nadzora utvrđeno da je tužitelj odbio pretporez po računima dobavljača, koji u svojim evidencijama nisu imali iskazanu nabavu naftnih derivata, što je utvrđeno vezanim nadzorom kod dobavljača Cervus d.o.o. iz Bjelovara, Atisdo d.o.o. iz Zagreba, Alp Impex d.o.o. iz Sesveta, Vizemkis d.o.o. iz Zagreba i obrta Kroko nafta iz Grubišnog polja, a koji su kao isporučene navodili u računima izdanim tužitelju. Smatra pogrešnim zaključak suda da su tužitelju stavljeni na teret propusti njegovih dobavljača u ispunjavanju njihovih poreznih obveza te se poziva na ranije presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Us-3929/2011-8 od 3. srpnja

2013. i Us-9776/2010-11 od 26. rujna 2013. Tuženik ne prihvaća ni navod prvostupanjskog suda da nije dovoljno samo se pozvati na presudu Suda Europske unije u predmetu Kittel/Recolta C-439/04 i C-440/04, a bez obrazloženja koji su novi dokazi koji upućuju da je tužitelj znao ili morao znati da nabavom robe spornih dobavljača sudjeluje u transakciji koja je dio prijave s ciljem neosnovanog odbitka pretporeza. U nastavku žalbe citira odredbe zakona i pravilnika te zaključuje da upravo poduzetnik koji koristi pravo na odbitak pretporeza, tužitelj, svojom dokumentacijom mora dokazati da je primio isporuku od drugog obveznika, dok je porezno tijelo dužno ispitati tijek robe, a dokumentacija tužitelja ne može se promatrati odvojeno od lanca njegovih dobavljača. Ističe da tužitelj nema pravo na odbitak pretporeza, jer naftne derivate nije primio upravo od izdavatelja računa, temeljem kojih računa je odbio pretporez. Ističe da u ponovnom postupku nadzora tužitelj nije dostavio revizorsko mišljenje. Smatra da bez obzira na utvrđenje je li tužitelj morao znati da nabavom robe od spornih dobavljača sudjeluje u prijevernim aktivnostima kojima je cilj izbjegavanje plaćanja poreza na dodanu vrijednost, pretporez je osporen i iz drugih razloga, jer tužitelj ne posjeduje vjerodostojne račune kojima je dokazao da je isporuka zaprimljena od strane dobavljača. Predlaže da sud poništi prvostupanjsku presudu, otkloni nedostatke i sam riješi stvar.

Tužitelj u odgovoru na žalbu u bitnome navodi da tuženik iznosi tijekom postupka i u žalbi nevjerodostojne činjenice i navode. Ističe da postupak nije započeo rješenjem od 29. travnja 2014. i odbijanjem žalbe na to rješenje, već je postupak rezultat presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, kojima su poništena rješenja od 20. studenoga 2013. (presuda u predmetu Us-9776/10) i 17. listopada 2013 (presuda u predmetu Us-3929/11). Navodi da unatoč ranijim presudama i uputama u njima, tuženik u ponovljenom postupku ne provodeći niti jednu radnju kojom bi utvrdio neko drugo činjenično stanje, doslovno prepisuje zapisnike koji su i ranije bili predmet upravnog spora, dodajući dva odlomka o tome da su podnesene kaznene prijave i da se radi o tome da je tužitelj morao znati da surađuje u transakciji koja je dio porezne prijave te donosi rješenja suprotna navedenim presudama. Tužitelj osporava navod tuženika da nije dostavio revizorsko mišljenje jer se ono nalazi u spisu. Predlaže odbiti žalbu tuženika.

Žalba nije osnovana.

Uvidom u spis prvostupanjskog suda kao i obrazloženje presude istoga vidljivo je da je prvostupanjski sud utvrdio da je u ponovljenom postupku povodom ranijih presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Us-3929/2011-8 od 3. srpnja 2013. i Us-9776/2010-11 od 26. rujna 2013. doneseno prvostupanjsko rješenje kojim su tužitelju utvrđene porezne obveze i naloženo njihovo plaćanje. Prvostupanjski sud je utvrdio da se rješenje temelji na istim dokazima koji su izvedeni i u ranijem postupku inspekcijanskog nadzora, odnosno da je tužitelju osporeno pravo na odbitak pretporeza po računima dobavljača koji u svojim poslovnim evidencijama nisu imali iskazanu nabavu naftnih derivata, a što je utvrđeno vezanim nadzorom kod dobavljača, a koje su kao isporučene navodili u računima izdanim tužitelju. Prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelju stavljen na teret propust trećih osoba (njegovih dobavljača) u ispunjavanju poreznih obveza, odnosno njihovih obveza urednog vođenja knjigovodstva i prijave odbijanja pretporeza vezano za isporuku tužitelju prodanih dobara, a što je ranijim presudama ovoga Suda ocijenjeno nezakonitim postupanjem tuženika.

Visoki upravni sud prihvaća utvrđeno činjenično stanje od strane prvostupanjskog suda, jer po ocjeni Suda, tuženikovim žalbenim navodima nisu dovedene u sumnju odlučne činjenice kako ih je utvrdio prvostupanjski sud, a imajući na umu i utvrđeno činjenično stanje u provedenom upravnom postupku.

Prvostupanjski sud je pravilno zaključio da je u predmetnom postupku tuženik trebao postupiti sukladno članku 62. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 53/91., 9/92. i 77/92.) na temelju kojeg su donesene ranije presude, a kojim člankom je između ostalog bilo propisano da kad sud poništi akt protiv kojeg je bio pokrenut upravni spor, predmet se vraća u stanje u kojem se nalazio prije nego je poništen akt donesen te ako prema prirodi stvari koja je bila predmet spora treba umjesto poništenog upravnog akta donijeti novi, nadležno tijelo je pri tome vezano pravnim shvaćanjem i primjedbama suda u vezi s postupkom.

Slijedom navedenoga, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da tuženik nije postupio u skladu s pravnim shvaćanjem i primjedbama ovoga Suda, koji je ranija rješenja tuženika ocijenio nezakonitima, na temelju istog činjeničnog stanja i uz primjenu istih poreznih propisa, na temelju kojih su donesena predmetna porezna rješenja.

Vezano za prigovor tuženika istaknut u žalbi, a koji se odnosi na presudu Suda Europske unije od 6. srpnja 2006., u spojenim predmetima, C-439/04 Kittel protiv Belgije i C-440/04 Belgija protiv Recolta Racycling SPRL, kao i prigovor tuženika da su podnesene kaznene prijave protiv odgovornih pravnih i fizičkih osoba povezanih društava, valja istaknuti da je prvostupanjski sud istaknute prigovore pravilno ocijenio neosnovanima. Prvostupanjski sud je pravilno zaključio da istaknuti prigovor ne dovodi u sumnju da ranije pregledane knjigovodstvene isprave sadrže sve podatke o nastalim poslovnim događajima, odnosno da je tužitelj zaprimio predmetnu robu. Iz obrazloženja ranijih presuda je utvrdio da iz revizorskog izvješća, koje se nalazi u spisu predmeta, proizlazi da pregledane knjigovodstvene isprave sadrže sve podatke o nastalim poslovnim događajima, tako da se mogu smatrati vjerodostojnim.

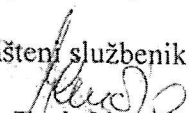
Konačno, prvostupanjski sud je uzimajući u obzir navedenu presudu Suda Europske unije, pravilno zaključio da bez utvrđivanja novih činjenica i obrazloženja na koji novi dokaz upućuje tuženik kada tvrdi da je tužitelj znao ili morao znati da nabavom robe od spornih dobavljača surađuje u transakciji koja je dio prijave s ciljem neosnovanog odbitka pretporeza ili izbjegavanja plaćanja poreza na dodanu vrijednost, već utvrđeno činjenično stanje nije dostatno da se tužitelju ospori pravo na pretporez.

Slijedom navedenoga, Sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih tuženik pobija prvostupanjsku presudu, kao ni razlozi na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti na temelju članka 73. stavka 1. ZUS-a, pa je na temelju članka 74. stavka 1. ZUS-a, žalba odbijena kao neosnovana i presuda potvrđena.

U Zagrebu 18. listopada 2018.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpavka - ovlašten službenik

Tanja Nemčić